

Ano ano, s touhle větou jsem dneska odjížděla do práce. S vděčností v oku jsem si dneska užila ráno. Po včerejšku mi totiž bylo potřeba nalíti do žil nějakou tu naději.

Včera jsem totiž měla v rukou úplně cizího psa. Nevím co to spouští, nevím co toho je příčinou, ale tyhle stavy jsou fakt hrozný. Vy v podstatně nemáte na vodítka psa, ale zmítající se divoký zvíře, který vám - a teď opravdu nepřeháním - nevěnuje ani vteřinu svojí pozornosti. Totálně vás vyblokuje a jediný, jediný po čem dychtí je, urvat se z vodítka. Když opominu, že to je vysilující fyzicky, je to hrozně demotivující. Nebo demotivující je blbý slovo asi, ale jsem z toho vždycky hodně přejetá. To jsme se zase ani ne snad propadli, ale spíš úplně vrátili na začátek. Tali opět dostala svůj hysterickéj záchvat, zmítala se a ječela, byla jak smyslů zbavená. Oči jak feťák, nepřítomný, nemáte páku, šanci, jak toho psa uklidnit a dovést do nějakýho normálního stavu. Natož uplatnit nějakéj "povel". □ Zase jsem si přála bejt stokilovej chlap. Protože to bych měla aspoň kapek jednodušší pozici. Snáz bych jí na tý stopce udržela. A to nemluvím o stopovačce, která by byla do plnejch, kdepak. Hezky nakrátko □ Byl to opravdu děs, běs. Pak se mi ji na chvilinku podařilo nahodit, ale zase jsem musela hulákat jak zelenej mužik. Jediný jak ji k sobě "dostat" bylo, si ji prachsprostě přitáhnout, ale přes její odpor. Dvést ji do sedu, snažit se vybudovat nějakéj klid. Jednu chvíli jsme spolu prostě seděly, ona mimo, dejchala jak čtyři. Drbala jsem ji, a ona tvrdila, že tam není ani ona, ani já □ . Ach jo, ach jo, a ještě mockrát ach jo. Čekala jsem neskutečně dlouho na to, aby se sama fakt aspoň na chvilinku podívala, nechtěla jsem ji do ničeho nutit, neměla na to. Podívala se a šly jsme dál, no šly jsme. Doslova vyrazily. Ač stopka na krátko, zas vyvrácený ramena, ale udržela jsem ji. Bylo mi zoufale a statečně jsem tvrdila, že jsem nad věcí. Při odchodu z polí, nám u cesty, přímo před nosem vybuchnul bažant. Ustály jsme to, ale pak zas začla šílet, nevnímala.

Horko těžko jsem ji vyvedla z polí a skoro v civilizaci zas dostala hysterák. Znova jsem ji zklidovala, drbala, hladila. Když jsme se mohly konečně rozejít, všimla jsem si páru mladých lidí a slyšela slečnu, jak říká partnerovi : "Kdybych někdy chtěla ohaře, prosím Tě, vymluv mi to!" Nevím, jak dlouho za námi šli. Ale asi měla slečna ucelenou představu, protože se na mě usmála a pravila: "Obdivovala jsem vaši práci se stopovačkou, já se o to zpravidla přerazím!" Celá vopocená jsem se taky usmála. Na nic moc víc jsem se myslím nezmohla. Po pár desítkách metrů, jak když otočíte vypínačem.....cvak a plná pozornost, uvolněná chůze, veselé oči, máchající šavle místo ocásku, totálně prověšený vodítka, bez jedinýho zatáhnutí. Feťák zůstal u prvního domku. Doma jsem úplně odpadla - hlavně teda duševně,

Díky za každý dobrý ráno!

bylo mi smutno z té neustálý frustrace. Protože ta tam je celou dobu. ☹ ☹ ach jo, ach jo a ještě mockrát ach jo.

Ráno jsme vyrazili nejdřív s Rumíčkem, ač to běžně dělám opačně. Pokud jdeme odděleně, jde Tali první, protože kdyby náhodou nastalo něco k řešení, ať mám rezervu. Dneska jsem to otočila, chtěla jsem mít víc času na Rumíčka. Pěkně jsme se procházeli a dělali pak radost pánovi o berlích na lavičce. Ten vychválil mou techniku výkopu, pravil, že mi to dobře kope. Odvětila jsem, že o to hůř mi to právě hází. Kopat musím proto, že když chci něco hodit, zpravidla ten hod vypadá tak, že já mrsknu něco do prostoru, vší silou, leč špatně asi vypočítám trajektorii a v podstatě onen předmět zarazím tou silou asi tak 35,7 cm před špičky svých bot. No a abych mohla Rumíčkovi házet dálky, musím kopat, to pak ta míčuda lítá opravdu do dálky. Nadhodím kopnu a Rumíček "Jooooooooooooooooooooooooo dááááááááááá!" letí. Šťastnej jako bleška. Zašli jsme si k potůčku, pozdravili psího kámoše a šlo se domů.

Říkala jsem si, jakpak to asi bude dneska, Tálíje, co? A bylo to neskutečný. Ani jednou, ani jednou jedinkrát nezazlobila. Civilizovanej odchod z domu, příchod na louku, kde jsme si párkrát stříhly cvičení s chleby na zemi, nosila nadšeně balonek, ani jedinkrát nezaváhala při přivolání!!!! Sama za mnou chodila. Prostě zlatej pes. Teda fena. Bylo to moc prima a byl to pravej opak toho předchozího pekelnýho odpoledne.

